



На самој Островици, налазе се остаци утврђеног града, чија тачна година изградње, као ни градитељ, није позната. Град се први пут помиње у V веку нове ере, али се претпоставља да потиче још из античког периода. Разни историјски подаци нам говоре, да су се у оквиру града, склањали дубровачки трговци и рудари из околних рудника, у периду сукоба између Стефана Дечанског и Владислава II, после смрти краља Милутина.

Деспот Ђурађ Бранковић је 1430. године обновио утврђење, ради одбране од најезде турака. На основу предања, које каже да је град

саградила деспотова жена Јерина, познатија у историји и као „Проклета Јерина“, овај град називају и Јеринин град. Турци су град Острвицу рушили више пута. Мурат 1438. године и Мехмед II Освајач 1454. године. Коначан ударац граду задаје смедеревски санџак бег због побуне. Из турских књига се сазнаје да је Острвица била седиште нахија и кадија, са називом Сивирџе Хисар. Из списка Евлије Челебије, који је Острвицу посетио 1664. године, стоји податак да град више не постоји, већ да су остале само рушевине.

Богата историја, живописни крајолици и разноврсна ендемска планинска флора, од које се нарочито истичу жута перуника и реликтна врста шибаци зеленика, захвалан је предео за све љубитеље природе.

Незабораван је и поглед са врха Острвице одакле се види велики део Србије.

### **ЂУРЂЕВО БЛАГО**

После Косовског боја вазална Србија опстајала је још око 70 година. Иако је у том периоду деспот Ђурађ имао склопљен савез са Турцима, он им није веровао, већ је своје благо изместио на сигурно место. До дана

данашњег није познато где је нестало Ђурђево благо, односно где је сакривено. Поуздано се зна да је средњовековна Србија била изузетно богата држава, а њени владари имућни. Само на мираз ћерке Маре, коју је послао Мурату II у харем дао је 600 000 дуката, што је представљало откуп државе у којој влада.

Количину дуката коју је послао са другом ћерком Катарином у Угарску није позната. Приход који је узимао за себе, деспот Ђурађ, износио је више стотина хиљада дуката годишње, што га је истицало као једног од најбогатијих владара тог времена. У то време Србија је извозила сребро, бакар и злато, па остаје забележено да је само Ново Брдо деспоту доносило 200 000 дуката.

Србија је годишње извозила више од 15 тона сребра, а читава Европа око 30 тона. Прва званична потрага за благом десила се 1935. године у селу Мајдан, када су пронађена два прстена, од којих је један са лављим грбом Бранковића. Разлог за ископавања баш у овом месту постоји у народном предању, које говори да је цркву - манастир Ђурађ Бранковић добио на поклон од своје бабе, и да је у њему наводно сахрањен. Зна да је Рудник била омиљена деспотова дестинација, на коју је долазио врло често. Једно је сигурно Ђурђево благо остаје сакривено више од 550 година.

